

تلاش ورزشکاران افغان جهت...

«ص ۳»

حمایت سازمان ملل از زنان...

«ص ۲»

سیلاب‌های مرگ‌بار؛ معاون سازمان ملل: «قربانیان اصلی زنان و کودکان اند»

«صفحه ۳»

صحرا کریمی: «فلم نامه نویسی را

به دختران بازمانده از تحصیل آموزش می‌دهم»

هستند که در شرایط سخت و دشوار، با وضع محدودیت‌ها صبر و استقامت پیشه نموده‌اند که من ادامه ص ۳

صحرا کریمی، رئیس «افغان فلم» در دولت قبلی، گفته است که برای دختران بازمانده از آموزش و تحصیل در کابل «فلم نامه نویسی» را به صورت آنلاین تدریس می‌کند. صحرا کریمی، در صفحه‌ی اجتماعی اکسپس گفته است که نزدیک به دو سال می‌شود مشغول تدریس «فلم نامه نویسی» به دختران محروم از آموزش و تحصیل در افغانستان است. بانو کریمی گفت: «ضمن تدریس فلم نامه نویسی، فرهنگ کتاب‌خوانی را نیز آموزش می‌دهم. من نیستم که معلم‌ام، بلکه معلم واقعی دخترانی

سیلاب در دایکندی

۲۰۰ خانه را تخریب کرد

بارندگی‌ها و سیلاب‌های اخیر در ولایت دایکندی خسارات زیادی مالی را به مردم این ولایت وارد کرده است. علی انور فهیم، مدیر روابط انسجام ریاست مبارزه با حوادث طبیعی طالبان در ولایت دایکندی، به رسانه‌ها گفت که سرازیر شدن سیلاب در ولسوالی‌های بندر و سنگتخت، میرامور اشترلی، پاتو و شهرستان خسارات زیاد مالی به مردم این ولایت وارد کرده است. آقای فهیم می‌افزاید که سیلاب‌های چند روز پس از این باعث تخریب دوصد خانه مسکونی، درختان مثمر و غیر مثمر، سرک‌ها و منابع آب آشامیدنی شده است. مسوولان محلی طالبان در دایکندی، هنوز جزییات در مورد کمک‌رسانی بر سیل‌زدگان در این ولایت ارایه نکرده است.

تماشای جهانیان بر استبداد طالب؛

۹۶۸ روز محرومیت از آموزش

امروز دقیقاً ۹۶۸ روز می‌شود که میلیون‌ها دختر دانش‌آموز در افغانستان از حق آموزش و تحصیل در کشور بازماندند. آنان می‌گویند مسدود ماندن مکاتب ما را به مشکلات روحی و روانی دچار گردانیده است.

مینه، دانش‌آموز صنف یازدهم که در یکی از مکاتب خصوصی در شهر کابل درس می‌خواند. او می‌گوید: «با وجود که اهداف و آرزوهای بلندی داشتم که وقت از مکتب فارغ شدم عازم کشور هندوستان برای گرفتن لیسانس در رشته‌ی کامپیوتر ساینس شوم. اما، انگار زمانه با دلم ساز نیست و اکنون به کارگرهای پدرم (کارگران روزمزد)، به هشت نفر آنان هر چاشت و شب دیگ پخته می‌کنم و مثل یک آشپز در خدمت شان هستم».

او می‌افزاید: «اگر امروز مکتب برویم باز بود اکنون مصروف دوره‌ی لیسانس بودم. اما چه کنم که در افغانستان بعنوان یک دختر از تمام حقوق اساسی خود در زنده‌گی محروم شده و در کنج خانه همه روزه به فکر مکتب بوده و با مشکلات روحی نیز دچار هستم».

همچنین مهرافزا، که از نرفتن به مکتب رنج می‌برد می‌گوید: «نزدیک به سه سال می‌شود که از رفتن به مکتب محروم هستم و هر زمان که به کورس ثبت‌نام می‌کنم کورس‌ها نیز بروی ما

مسدود می‌شود. چندی پیش گروه طالبان از تمام نهادهای آموزشی در شهر کابل تعهد نامه‌ی کتبی گرفتند و گفتند هر نهاد که دختران بالاتر از چهارده سال را جذب کنند با آنان برخورد قانونی صورت خواهد گرفت. ضمن که مکاتب بروی ما مسدود است، ما در کورس‌ها نیز نمی‌توانیم درس بخوانیم و هر روز بروی ما مسدود می‌شود».

راه‌هایی برای تاثیرگذاری هستند که زنان سازمان ملل متحد در کنار آنان خواهد ماند». با وجود که در ۲۰ سال گذشته، فضای نسبتاً خوبی بر فعالیت رسانه‌ای ایجاد شده بود و حضور خبرنگاران زن بخوبی احساس می‌شود و فعالیت زنان در رسانه‌های تصویری، چاپی و شنیداری رو به افزایش بودند. اما، نزدیک به سه سال می‌شود که گروه طالبان محدودیت‌های فراوانی را بر فعالیت‌های رسانه‌ای و زنان خبرنگار وضع کرده‌اند. با وضع محدودیت‌های روز افزون گروه طالبان بر رسانه‌ها، شماری زنان خبرنگار مجبور

دیگری‌ست که در ریگ روان ولایت کاپیسا زنده‌گی می‌کند، در یک مصاحبه اختصاصی به خبرگزاری زنان افغانستان گفت: «از وقت مکتب بروی دختران مسدود گردید، من تحت فشار خانواده هستم. پدر و مادرم می‌گویند نه مکتب هست و نه درس، دیگر هم امکان باز شدن مکاتب به صفر رسیده است. بهتر است ازدواج کنی و به آینده‌ات فکر کنی. «دختر هر قدر در خانه بماند برکت خانه را کم می‌کند» من مجبور هستم حالا به ازدواج ناخواسته تن دهم. اگر مکتب باز می‌بود حالا من مصروف درس بودم».

او می‌افزاید که دختران زیادی هستند که با مسدود شدن مکاتب از سوی خانواده‌های شان مجبور به ازدواج شده‌اند. اگر مکاتب باز می‌بود دختران با امید و آرزو درس می‌خواندند و تحصیل می‌کردند. با به قدرت رسیدن مجدد گروه طالبان بر افغانستان، زنان و دختران از تمامی حقوق اساسی و ابتدایی شان محروم گردیدند. حق تعلیم، تحصیل، کار، تفریح از آنان گرفته شد. اکنون آنان از نهادهای حامی زنان و دختران می‌خواهند که به تماشا نشینند و گروه طالبان را به رسمیت که هیچ، به محکمه‌ی لاهه بکشانند که بدون حق میلیون‌ها دختر را در افغانستان از ابتدایی ترین حقوقشان محروم کرده‌اند.

بخش زنان سازمان ملل متحد حمایت خود را از زنان خبرنگار افغانستان اعلام داشت و گفته است که زنان خبرنگار تحت حاکمیت گروه طالبان با سختی‌ها و محدودیت‌های فراوان به فکر ایجاد کار بهتر و خوب‌تر هستند. بخش زنان سازمان ملل متحد در افغانستان، در صفحه‌ی اجتماعی اکس خود نگاهشسته؛ از زنان خبرنگار که همواره با محدودیت‌های گروه طالبان مواجه هستند، حمایت خواهد کرد. این سازمان می‌گوید: «با وجود که زنان خبرنگار در افغانستان با محدودیت‌های که سدره‌شان قرار دارند، اما آنان به دنبال

حمایت سازمان ملل متحد از زنان خبرنگار

شماره‌ی زنان خبرنگار مجبور

ملالی هلمندی:

«مادر توانا فرزند توانا در جامعه تقدیم می کند»

فعالیت‌های اجتماعی و حتا از حضور در اجتماع نیز منع گردیده‌اند. این ممانعت‌ها به زنان کارآفرین ضربه‌ای مهلک و کشنده‌ی وارد کرده به‌ویژه آن عده‌ی زنانی که نان‌آور خانواده‌های شان هستند و سال‌ها روی توانمندی آنان هزینه شده تا دست خانواده‌های خود را بگیرند اما امروز بی‌کار اند و بدون هیچ دلیل موجهی نمی‌توانند کار کنند.

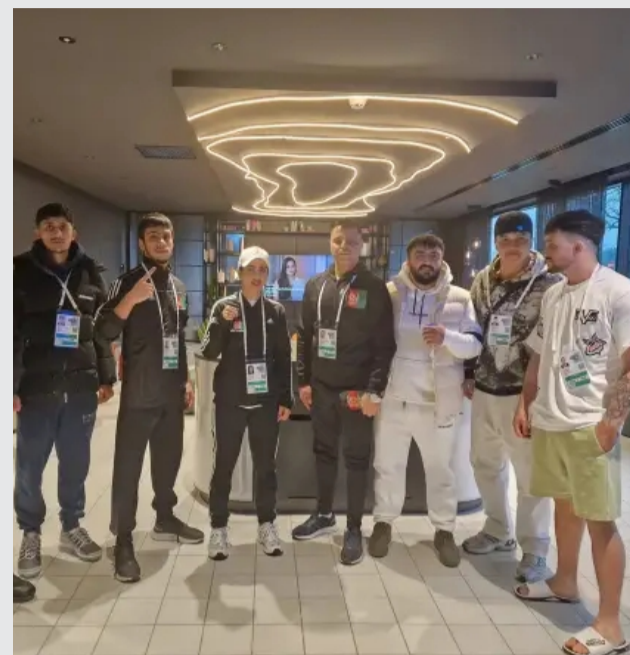
افغانستان، زنان کارآفرین و سرمایه‌گذاران دیگر نیز از کشورهای عراق، سودان، فلسطین و الجزایر اشتراک نموده بودند. این در حالی‌ست که زنان افغانستان با آمدن دوباره گروه طالبان، به اساسی‌ترین حقوق شان دسترسی ندارند. آنان از آموزش، تحصیل، کار، مسافرت، پارک‌های تفریحی، حمام‌هایی عمومی، آرایشگاه‌ها،

گل‌خانه‌های را برای زنان متأثر از جنگ و بحران‌ها راه‌اندازی کرده‌است. حمید هیرمند، همسر بانو هلمندی که او نیز در این نشست حضور به‌هم رسانده بود گفت: «هشتاد درصد از زنان و دختران در افغانستان با تحولات اخیر بی‌کار شده و وظایف شان را از دست داده‌اند.» گفتنی‌ست که در این نشست افزون بر زنان کارآفرین

ملالی هلمندی، رئیس اجرایی شرکت هلمند سولر، در یک نشست دو روزه در بحرین که به میزبانی سازمان ملل متحد به هدف حمایت از زنان کارآفرین و تأکید بر اهمیت سرمایه‌گذاران زن در کشورهای درگیر جنگ، برگزار شده بود مطرح کرد که ۴۷ سال می‌شود که جنگ در افغانستان جریان دارد که بیشترین آسیب را به مادران وارد کرده است. در حالیکه آنان ستون فقرات و آرامش خانواده‌های شان هستند.

بانو هلمندی در این نشست گفت: «من به این نتیجه رسیده‌ام که خانواده‌هایی در عرصه‌ی زنده‌گی خود موفق هستند که در رأس آن خانواده مادران با ثبات، توانا و قدرتمند قرار دارد و به فکر کسب درآمد هستند که چطور مهارت کسب درآمد را در وجود خود بیاید. یک مادر در افغانستان زمان موفق است که بیشترین وقت و زمان خود را وقف رشد و تربیت طفل خود کند تا بتواند در آینده یک کودک سالم را به خود و جامعه‌ای خود تقدیم کند.» ضمن این، افزود که شرکت سولر پس از سقوط دولت پیشین،

تلاش ورزشکاران افغان جهت کسب سهمیه در المپیک جهانی

ورزش بانوان باعث افزایش تقاضا از کمیته جهانی المپیک جهت جلوگیری از حضور ورزشکاران افغانستان در مسابقات المپیک سال جاری میلادی شده است. این مسابقات در تابستان سال جاری به میزبانی پاریس پایتخت فرانسه برگزار خواهد شد. قبل از این نیز در دوره نخست تسلط گروه طالبان رفتار تبعیض آمیز این گروه با زنان باعث محرومیت افغانستان از اشتراک در بازی‌های المپیک سال ۲۰۰۰ میلادی در سیدنی، استرالیا گردیده بود.

فدراسیون بوکس کشور از اعزام کاروان ورزشی متشکل از ۷ عضو تیم ملی بوکس جهت اشتراک در مسابقات کسب سهمیه بازی‌های المپیک خبر داده است. در این خبرنامه آمده است؛ این مسابقات از تاریخ ۲۳ می الی ۲ جون جهت کسب سهمیه در بازی‌های المپیک پاریس به میزبانی بانکوک پایتخت تایلند راه‌اندازی خواهد شد. افغانستان در سایر مسابقاتی که جهت کسب سهمیه تا حال راه‌اندازی شده نتوانسته بازیکنی را شامل المپیک پاریس بسازد. از سوی هم وضع محدودیت بر

صحرا کریمی: «فلم نامه نویسی را به ...»

از آنان صبر، استقامت و پایداری را درس می‌گیرم.» بانو کریمی گفته است: «دختران افغانستان دختران مقاوم و سرسخت هستند که در شرایط دشوار و حساس همچنان به‌دنبال آگاهی و علم تلاش می‌کنند، برای من این افتخار بزرگی‌ست که در کنار شان باشم.» بانو کریمی، فلم‌ساز مطرح در افغانستان و نخستین زنی که برای اولین بار به‌عنوان رئیس «افغان فلم» در دولت قبلی انتخاب شده بود. گفتنی‌ست که با آمدن دوباره طالبان، نزدیک به سه سال می‌شود که دختران در افغانستان از حق آموزش و تحصیل بازمانده‌اند. حتا اجازه‌ی سفر و مسافرت را نیز ندارند.

سیلاب‌های مرگ‌بار؛ معاون سازمان ملل:

«قربانیان اصلی زنان و کودکان اند»

اقلیمی شده و کشور های جهان اول در این مورد نقش دارند، به زعم و تأکید آقای راتوات، افغانستان نیز متأثر از این تغییرات اقلیمی شده است. گرچند به گفته‌ی او گروه‌های امداد رسان سازمان ملل متحد در ساحه حضور دارند و برای آسیب دیده‌گان کمک‌های ضروری بشردوستانه ارائه می‌کنند، اما در

این‌دربار راتوات، معاون دفتر سازمان ملل متحد با سفری که به بغلان داشته، بعد از بازگشت سفرش در کابل گفته است که بیشتر جان باختگان و قربانیان سیلاب در ولایت بغلان کودکان و زنان است. این سازمان ویدیوی را نیز از جریان بازدید هماهنگ کننده امور بشردوستانه سازمان ملل در ولایت بغلان را در صفحه‌ی اجتماعی اکسش منتشر کرده است. به گفته‌ی ایندربار راتوات، سیلاب های مرگ‌بار در روزهای اخیر در بغلان حدود ۶۰ هزار بغلانی را متأثر ساخته است. سازمان مذکور آماری نیز از تعداد کشته شده‌گان در سیلاب ها را منتشر کرده که رقم آن به ۱۸۲ نفر می‌رسد و اکثریت آن زنان و کودکان اند. با آنکه جهانیان متوجه تغییرات

Weekly News

Mehr Bano

Afghan Women News Agency

Fifth year - No: 152 - 22 May 2024

هفته نامه مهربانو

صاحب امتیاز: خبرگزاری زنان افغانستان

مدیر مسوول: حمیرا ثاقب

زیر نظر: گروه نویسندگان

آدرس: افغانستان، کابل

www.afghanwomennews.com آدرس وب سایت:

newsagencyofafghanwomen آدرس فیس بوک:

به جز سرمقاله، مسوولیت سایر نوشته ها بر عهده نویسندگان می باشد.

سال پنجم - شماره صد و پنجاه و دوم - ۲ جوزا ۱۴۰۳

The Situation of Women After the Imposition of Restrictive Laws in Afghanistan

Following the imposition of restrictive laws against women and girls in Afghanistan over the past two years, a significant number of girls have been left behind in terms of education, employment, and social activities, leading to the confinement of many educated and employed girls to their homes. With the fall of the republic system and the resurgence of the Taliban in Afghanistan, the employment status of women in the country has also been affected. During their previous rule, the Taliban imposed numerous restrictions

on women, denying them access to education and various professions. Somaia Mohammadi (pseudonym) is a young woman who, despite enduring economic and cultural challenges, completed her education and started working at a media outlet. However, after the fall of the government, she was forced to leave her job. She says, "I am a girl from one of the villages in Herat, the only girl in our family and relatives who pursued journalism. I fought against many obstacles day and night to achieve the position I always dreamed of. Now, due to the

significant constraints, the biggest being poverty and the closure of schools and universities, I am forced to stay home." The majority of working women are those who are the breadwinners of their families, and those who have lost their jobs say they are struggling with their day-to-day problems and are worried about the upcoming winter. Shakila Sarwari, who worked as an executive manager in a government office, has also become unemployed due to the restrictions imposed on women. "A portion of the household expenses relied on me, and I had

to work. But after losing my job, we faced significant economic challenges because my husband is the sole earner, and the money he earns is not sufficient for household expenses," Shakila said. Women in Afghanistan have always faced numerous challenges. Over the years, due to sanctions and human rights restrictions, especially in the fields of education and employment, these women have encountered serious problems. Nevertheless, Afghan women continue to strive for their rights and active participation in society.

Taliban Leader in Kabul; From Neglect of the People's Situation to Emphasis on Punishing Beggars

Mullah Hibatullah Akhundzada, the leader of the Taliban group, during his sudden two-day visit to Kabul, held meetings at the Ministry of Interior, the Ex Presidential Palace, and the Supreme Court of the Taliban with officials of this group. Initially, in a three-hour speech at a meeting with governors and Taliban police commanders in Kabul, attended by Minister of Interior Sirajuddin Haqqani, Minister of Defense Mullah Yaqoob, and Director of General Directorate of Intelligence Abdul Haq Wasiq, he emphasized the importance of obedience, stating that

obedience to the Amir is a fundamental pillar of Islam and obligatory for all. Moreover, he urged them to prioritize the promotion of faith and beliefs. He stressed that government employees should not shave their beards under any circumstances, wear Islamic (Afghan) clothing, memorize verses and hadiths, and constantly encourage people to pray and be faithful. Examinations usually inquired from religious sciences, even from technology and engineering experts. He also instructed his governors, "There should be no distinction between the Persian

and Pashto languages. If anyone violates this, they will be brought to court and punished." This verbal decree comes at a time when Persian aversion has peaked, and Persian has been removed from most government documents. Directives, laws, writings, and official correspondence that are exchanged by the authorities of this

group, including its leader, are now exclusively written in Pashto, and visitors are required to speak in Pashto, as some officials of this group are not proficient in Persian or deliberately feign ignorance of it. Additionally, during this visit, Akhundzada emphasized the collection of beggars and the prevention of

begging, with the Ministry of Justice of this group officially publishing it in a decree. Akhundzada has prohibited healthy individuals, labourers, and those who have their daily sustenance from begging, as well as banned the use of children, disabled individuals, and impaired persons for begging. This is happening while due to poverty and unemployment in the country, the presence of beggars in urban areas is noticeable, and yet this group has not designed a detailed policy to control and support the livelihood of beggars, merely resorting to issuing

orders to prohibit begging without creating opportunities for the people. Many women and children who provide for their families through begging in the streets, extending their hands and begging from passersby day and night to feed their families, raise the fundamental question of what will become of those who sustain their families through this means, and who will address the challenges that grip them. Will it be the international community, led by the USA, or Mullah Hibatullah Akhundzada, the number one figure of the Taliban group?